
Dr. Horváth Jenő

In Memoriam Dr. Mály József

Hosszú élete majdnem átívelt egy évszázadot, melyben számtalan történelmi esemény részese és tanúja volt. Jogászi hivatását először a Kincstár jogi igazgatóságán, majd ezt követően a Budapesti Ügyészségen kezdte. 1952-ben az igazságszolgáltatás területén végrehajtott elbocsátások őt is érintették. 1954-től több mint két évtizeden át az akkori 29. számú Ügyvédi Munkaközösségben dolgozott. Bár más területről érkezett az ügyvédi karba, hosszú évtizedes ügyvédi tevékenysége során kimagasló hivatásszeretetéről, kiváló tudásáról és példamutató etikai magatartásáról vált közismertté a kar tagjai között. Humanizmusa, emberszeretete és kiemelkedő kultúrája eredményezte, hogy hivatását a tételes jog törvényszerű alkalmazásának igényén túlmenően emberségesen gyakorolta.

Amikor most élete egy-egy szakaszát emlékezetünkbe idézzük, külön említésre méltó zenei kultúrája, mely sokszor hozzásegítette, hogy a nehéz, idegőrlő hivatásának fáradságait a zenével oldja fel. Barátok és kollégák, akik közel álltunk hozzá, megismertük nagyszerű szellemű humorát, mely a társasági életben is közkedveltté tette.

A kar iránti szeretete arra ösztönözte, hogy az ügyvédi közéletben is szerepet vállaljon. Hosszú időn át a Budapesti Ügyvédi Kamara titkáráként tevékenykedett, ahol a fiatal generáció oktatásában, etikai nevelésében vállalt jelentős szerepet. A rendszerváltást követően a magyar Parlament jogi bizottságában külső felkért szakértőként tevékenykedett. Ügyvédi kamarai tagsága kérelmére 1998-ban szűnt meg és vált nyugdíjas ügyvéddé.

Nyugdíjas éveiben sok időt töltött az általa rajongásig szeretett balatonszemesi üdülőjében. A Jóisten kegyes volt hozzá, 89 esztendővel, egészséges élettel áldotta meg. Továbbá megadatott számára az a kegyelem is, hogy csöndben, békésen, fájdalom nélkül távozott az élők sorából.

Barátok, kollégák és mindazok, akik ismerték, kegyelettel őrizzük emlékét és példaképként tekintjük hivatásszeretetét.

(Megjelent a Pesti Ügyvéd 2006/9 szeptemberi számában)

Dávid Csaba

„A rossz hír hozóját megölik”

Nemrég ismétlődött, hogy a rossz hír hozóját, régi, szinte kőkorszaki indulatból megölték. Isztambulban - mint a híradásokból tudjuk - lelőtték *Hram Dink* örmény származású török újságíró, egy kétnyelvű (török-örmény) hetilap főszerkesztőjét. „Bűne”, hogy nyilvánosan és folyamatosan népirtásnak nevezte az 1915-ös örmény népirtást. 17 éves merénylője büszkén vállalta tettét.

Felháborodunk - és jól tesszük, hiszen igazunk van!

Budapesten, a budai várpalota nyugati oldalán (a Naphegy felé néző lejtőn) hosszú ideje már egy útszakasz az „Atatürk-sétány” nevet viseli. A Budavári Örmény Kisebbségi Önkormányzat (BÖKÖ) - részben *Jengibarian Mamikon* szobrászművész felvetésére - vagy nyolc éve javasolta emléktábla állítását annak a dokumentáltan létező budai örménynek, aki Budavár 1686-os felszabadítását segítette, mert az egyesült keresztény felszabadító hadaknak kémjelentéseket küldött. A BÖKÖ pénzt is elkülönített e célra, hivatali, adminisztrációs okok miatt azonban emléktábla eddig még nincs. Ám, ha sikerül is végre - elég lenne-e ez?

Sasvári László a Füzetek 2007-es, januári számában az örmény liturgiára hivatkozva nyitja az Újvévet, lapnyitó publicisztikájában idézi a gyergyószentmiklósi gyakorlat szerinti szöveget: „...*adj nyugalmat elhunytjaink lelkének.*” Mit tehetünk az elhunytak - a legyilkoltak, meghurcoltak és elpusztítottak - lelkéért?